

Tiggande romer får vår medkänsla – än så länge

[singlepic id=468 w=583 h=388 float=left]

Foto: Anders Löwdin

Häromdagen var jag på middag. Snart började flera av gästerna diskutera hur antalet tiggare har ökat den senaste tiden. I anslutning till varje galleria, köpcentrum och tunnelbaneuppgångar sitter hemlösa och tigger.

Gästerna var bekymrade och frågade varandra, *hur gör ni, ger ni pengar?* Någon sa: *Jag tycker det är så svårt. Ibland ger jag ibland inte.* En annan sa: *Jag ger aldrig. Det löser inga problem. Ju mer man ger ju fler kommer hit.* Alla var dock berörda av diskussionen och menade att möta fattiga människor som tigger väcker känslor. Att vilja hjälpa och att samtidigt inse att det inte förändrar något. Det är en fråga som många ställer sig just nu.

Det serveras kaffe och smörgåsar på vissa offentliga platser och i frivilligorganisationernas lokaler. Förra vintern inrättade man övernattningshärberget [Vinternatt](#) (Frälsis) för ett fyrtiotal hemlösa EU-medborgare, i år har man utökat antalet med 10–12 platser i Filadelfiakyrkan, som är ett samarbete mellan flera kyrkor och föreningen [Ny Gemenskap](#), kostnaderna samfinansieras av de inblandade organisationerna och Stockholms stad. Vi som gått på Stockholms gator vet att dessa platser är helt otillräckliga. Där av de "kåkstäder" som har vuxit upp strax utanför innerstan och runt om i länets kommuner. Någon hade räknat dem till ett trettiotal.

Det finns mycket i den här utvecklingen som verkligen oroar. Att fattiga människor behöver försöka lösa sin situation genom att åka runt i Europa och tigga, som en överlevnadsstrategi,

för att hemlandet (i det här fallet Rumänien) inte skapar bättre förutsättningar för sina medborgare att leva sina liv. Trots att de erhåller EU-bidrag för detta. Frivilligorganisationernas verksamheter domineras numera av EU-medborgare och behöver alltmer av resurser för att kunna hjälpa alla hjälpsökande, både dagar och nätter.

Idag reagerar de flesta människor mot den fattigdom de möter bland tiggarna och vill på något sätt hjälpa. Antingen genom en slant i muggen, med mat eller bidrag till en organisation, men för hur länge? Det finns stor risk för att människor bli uppgivna och deras medkänsla avtrubbad, då tiggarna fortsätter att tigga och det inte sker förändringar, fast man skänker pengar. När kommer detta att påverka hur vi ser på fattigdom? Om vi ständigt möter fattiga människor från fattiga länder på våra gator, finns det då inte en risk att vi börjar förändra vår syn på vad som är fattigdom? Hur synd är det om barn och vuxna som lever på existensminimum, i jämförelse med dem som tigger och är hemlösa?

Det enda synliga som Rumänien har gjort för romerna är att förbjuda tiggeriet, vilket är det samma som att förbjuda fattigdom.

Vi måste fortsätta att ha ett humant förhållningssätt till hemlösa och tiggare och stödja frivilligorganisationernas arbete, men vi måste också kräva att Sverige arbetar för att EU riktar både kritik och krav på (i det här fallet) Rumänien för att de låter sina medborgare leva i misär. Ett sätt är att kräva att bidragen från EU följs upp på plats, för att se vilka satsningar som regeringen gör för att förbättra fattigas levnadsförhållanden, och om förändringar inte sker minska bidragen.

Claudette Skilving